

Din SUMAR

Pentru meșteșugarii de pe
Valea Hârtibaciului

Pagina 2

DIN DRAGOSTE PENTRU COPII ȘI POEZIE

Pagina 3

DIVERSITATE
CULTURAL- FOLCLORICĂ
PE SCENA CASEI DE
CULTURĂ DIN AGNITA

Pagina 4

ORTODOXIA PE VALEA HÂRTIBACIULUI

Paginile 5-6

Cultură

Pagina 7

CURĂȚENIE ÎN AGNITA

Pagina 8

„LA MULȚI ANI BUNICĂ”

Levii clasei a IV-a, secția germană de la Școala Gimnazială „G.D. Teutsch” și prichindeii din grupa germană de la grădinița de pe Fabricii, și-au invitat bunicile și pe doamnele de la Casa Seniorilor din Agnita la un moment de bucurie dedicat lor cu ocazia zilelor mărtișorului. Cu toate că doar textele de la începutul

și sfârșitul programului au fost pe înțelesul spectatoarelor care nu prea știu limba germană, bucuria de a-și asculta nepoții cântând și spunând, fără emoții, poezii în limba lui Goethe a fost destul de mare și trădată de câte un strop de lacrimă înflorit în colțul ochilor. După ce au ascultat poezii și cântece, după ce au aplaudat dansurile, bunicile

și-au îmbrățișat nepoții care le-au dăruit câte o floare cu ocazia zilei de 8 Martie și apoi le-au cântat „La mulți ani bunică” Mulțumirile adresate de sărbătorite, dascălițelor Rodica Crețu și Petronela Robu au fost pe măsura bucuriei oferite.

I.Bârsan

PROIECTE DE DEZVOLTARE ÎN COMUNA ROȘIA

Sustinătorii germani și elvețieni ai Școlii Waldorf din Roșia au revenit în comună pentru a prezenta noi proiecte privind dezvoltarea acesteia. Aceștia s-au întâlnit cu locuitorii comunei pentru a le prezenta proiectul rezultat în urma chestionării făcute în toamna trecută, din care au aflat că, în afară de asfaltări și activități culturale, cele mai mari probleme le ridică lipsa locurilor de muncă și pregătirea profesională.

Prezența și activitatea prietenilor din Germania și Elveția a fost salutăată de primarul Aldea Valentin, de vicele David Ioan, preotul Moga Sergiu și de directorul Școlii Gimnaziale prof. David Ioan.

Proiectul va începe cu deschiderea în Roșia a unui atelier de prelucrarea metalelor care va fi folosit atât pentru practica profesională a elevilor cât și pentru producție economică. Mașinile necesare acestui atelier au fost donate de elvețieni și așteaptă deja să fie instalate.

Inițiatorul acestui proiect este dascălul Waldorf Walter Kraus în sprijinit de arhiepiscopii urbaniști Klaus Schultz și Thomas Baumann din Munchen. În afara edililor locali proiectul este susținut și de reprezentanții Școlii Waldorf din Roșia, Annette Wiecken și Ion Cumpănășoiu ai căror elevi vor fi principalii beneficiari ai atelierului.

I.Bârsan

Sfânta Sărbătoare a Învierii Mântuitorului nostru, ne oferă prilejul de a vă adresa dumneavoastră, familiei și celor dragi sincere urări de sănătate, fericire și prosperitate. Fie ca binecuvântata Lumină a Paștelui să vă bucure viața și sufletul !

Hristos a înviat !

Ioan CINDREA, președintele
Consiliului Județean SIBIU

Ioan AXENTE, deputat

DE PAȘTI

Redacția Gazetei Hârtibaciului le dorește tuturor hârtibăcenilor, să-și petreacă Sfintele Paști cu bucurie în casă și cu toți cei dragi la masă. Învierea Domnului să le aducă liniște în suflet, dragoste și fericire.

De la Poliție ...

Pe fondul a mai multor accidente soldate cu victime omenești petrecute la nivel național, în județul Sibiu și, evident, pe Valea Hârtibaciului au fost luate măsuri de prevenire a unor astfel de evenimente. În acest sens au fost înmulțite controalele și filtrele rutiere efectuate de polițiștii de la circulație din Agnita precum și de lucrătorii Posturilor de Poliție Comunale.

În urma acestor activități au fost depistați B.S.F. de 41 de ani din Agnita, T.I. de 28 de ani din Agnita care conduceau tractoare rutiere pe străzile din oraș, precum și B.S. de 51 de ani din Iacobenii care conducea tot un tractor rutier, fără ca nici unul dintre aceste vehicule să fie înmatriculate și fără ca șoferii să posede permis de conducere.

Conducând autovehicule înmatriculate în alte țări ale Uniunii Europene și fără să posede permis de conducere au fost depistați B.N. de 33 de ani din Agnita, H.V. de 34 de ani din Ruja precum și C.D. de 24 de ani din Benești. Acesta din urmă se afla la volan având o îmbibație alcoolică de 0,79mg/l alcool pur în aerul respirat.

Aburii alcoolului l-au „ajutat” să conducă pe G.L.D. de 29 de ani din Ruja surprins la volan având o îmbibație alcoolică de 0,56mg/l alcool în aerul respirat precum și pe B.G. de 47 de ani din Movile care conducea un microbuz având o alcoolemie de 0,73mg/l.

Cel mai interesant caz a avut loc în Coveș, unde în urma unui control efectuat în localitate a fost oprit un autoturism la volanul căruia se afla o tânără de 15 ani care, evident, nu poseda permis de conducere.

Tinerei i-a fost întocmit dosar penal pentru conducere fără permis iar lui T.V.A. de 21 de ani, tot din Coveș, aflat pe scaunul din dreapta șoferului și fiind cel care i-a permis tinerei să conducă i s-a întocmit dosar penal pentru încredințarea unei persoane care nu are permis de conducere a unui autovehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii de permis de conducere. Acest caz a fost preluat și de unele din cotidienele centrale.

În ciuda acestor măsuri preventive M.I.D. de 24 de ani din Agnita, conducând un autoturism Opel în centrul orașului Agnita, nu s-a asigurat la o depășire și a lovit un autoturism Citroen care circula regulamentar. Nu au fost victime omenești iar autoturismele s-au ales cu pagube minore. Din verificările la fața locului s-a constatat că M.I.D. a condus vehiculul având o alcoolemie de 0,46mg/l.

Două ciocniri violente, dar nu între vehicule ci între persoane, au avut loc la Agnita și Chirpăr. La Agnita, G.M. de 36 de ani din Sibiu a fost agresată de concubinul ei D.D. de 33 de ani din Vărd, împreună cu care stătea fără forme legale pe raza orașului Agnita. D.D. persoană cunoscută cu probleme psihice, i-a provocat lui G.M. multiple traumatisme și plăgi înțepate cu un obiect ascuțit. Ambii au ajuns la spital sub supraveghere. G.M. la Spitalul Județean Sibiu iar D.D. la Spitalul Psihiatric Sibiu. Chirpărul a fost cealaltă „arenă de lupte”. Aici, F.D.I. de 41 de ani l-a lovit cu o furcă pe consăteanul său D.N. de 58 de ani acesta ajungând sub observație la Spitalul Orășenesc Agnita. Altercația a avut loc spontan, pe fondul unor neînțelegeri existente între copiii acestora, preluate de cei doi sub forma unor acuze care au degenerat în lovituri cu furca.

În Agnita, la solicitarea și cu ajutorul celor de supermarket-ul Penny, polițiștii au reușit să o depisteze pe R.O.A. de 19 ani din Agnita care reușise să sustragă din magazin produse cosmetice în valoare de peste 60 lei. La Nocrich însă, cercetările continuă pentru depistarea celor care au pătruns prin fracție în incinta Căminului Cultural din localitate de unde au sustras bunuri alimentare rămase peste noapte după încheierea unei petreceri de 8 martie.

Întrucât este sezonul incendiilor de vegetație provocate vă readeam aminte de pericolul la care vă puteți expune dumneavoastră și bunurile dumneavoastră sau la care puteți expune alte persoane sau bunurile lor. În Agnita, persoane necunoscute, pornind de la arderea unor resturi vegetale au produs un incendiu de vegetație care s-a extins la gospodăria lui C.S., cuprinzând o anexă care a ars împreună cu bunurile din ea. Din fericire focul nu a mers mai departe. De data asta ...

Încheiem, ca întotdeauna, asigurându-vă că polițiștii de pe Valea Hârtibaciului sunt mereu ...

...Mereu alături de dumneavoastră !

Pentru meșteșugarii de pe Valea Hârtibaciului

Peste 966 mii lei vor fi folosiți de asociația Hosman Durabil pentru a revitaliza activitățile meșteșugărești de pe Valea Hârtibaciului. Suma respectivă provine din Elveția pentru derularea unui proiect conceput pe baza parteneriatului dintre asociația Hosman Durabil și organizația elvețiană Pro Longo mai.

Proiectul „Solidaritate pentru dezvoltare economică în Valea Hârtibaciului” este cofinanțat printr-un grant din partea Elveției prin intermediul Contribuției Elvețiene pentru Uniunea Europeană extinsă. Prin acest proiect se urmărește să fie ajutați meșteșugarii, fermierii de semi-subsistență,

micii antreprenori, grupurile vulnerabile sau dezavantajate, pentru a-și valorifica resursele naturale și culturale disponibile.

Inițiatorul proiectului, Joachim Cotaru a propus trei obiective specifice pentru realizarea acestor scopuri: 1. Eficientizarea și extinderea activității economice a 166 de producători de alimente și meșteșuguri tradiționale; 2. Întărirea capacității organizaționale a asociației Hosman Durabil în parteneriat cu Pro Longo mai, în vederea asigurării dezvoltării ulterioare a regiunii; 3. Promovarea proiectului și a bunurilor realizate de producătorii locali.

În prima etapă va fi realizat un studiu care

vizează ameliorarea calității produselor și îmbunătățirea tehnicilor de marketing după care, la Moara Veche din Hosman se va crea un centru de instruire unde se vor organiza evenimente culturale, 22 de sesiuni de instruire cu 7 arii tematice selecționate și patru târguri de produse locale prin care se dorește crearea mărcii „Made în Hârtibaciu”.

Proiectul a început la 1 martie 2015 și se va implementa pe o perioadă de 24 de luni și se preconizează revitalizarea economiei rurale pe Valea Hârtibaciului prin activități și meșteșuguri tradiționale.

I.Bârsan

Un academician-fiu al satului hârtibăcean Ighișu Vechi

Fiind considerat părintele școlii naționale de geofizică, academicianul-profesor universitar Constantinescu Liviu (de la cărui naștere s-au împlinit 100 de ani) avea pasiunea de a „asculta”, în mod științific, cum bate „Inima Pământului”. Îl interesa, la figurat vorbind, dacă e sănătoasă sau bolnavă. De are sau nu ritmul și pulsul normal. În caz contrar, avertizându-și din vreme conaționalii când și din ce parte a țării va veni un viitor cutremur. Dar și cât va fi el de puternic și de devastator. Iar pentru ca în prezicerile sale să fie cât mai exacte cu putință, savantul ardelean folosea tot felul de aparate și instrumente complicate, precum și rezultatele unor sofisticate și greoaie calcule

de matematici superioare și de formule ale fizicii, în general, și ale Pământului, în special.

De numele său se leagă construirea și inaugurarea, în data de 16 octombrie 1943, a celui dintâi Observator Național Geomagnetic, funcționând în vecinătatea satului ilfovean Surlari, comuna Petrăchioaia, nu departe de Căldărușani și de Moara Vlăsiei. Specialiștii de aici, în cooperare cu cei ai Observatorului Astronomic Național „Amiral Vasile Urseanu”, din București, Sos. Khiseleff nr.3, elaborează o serie de studii științifice în legătură cu câmpurile magnetice naturale ale Pământului, reușind să măsoare, secundă cu secundă, vibrațiile seismice. În acest scop

folosind inclusiv măsurătorile trasmise de sateliții artificiali ai Pământului, cu predilecție cele culese deasupra Arcului Carpatic Vrance-Buzău, zona geografică cu cele mai numeroase cutremure. În medie, câte unul la două zile. Cel mai teribil dintre ele fiind consemnat în data de 31 mai 1738, și având o magnitudine de 7,5 grade pe scara Richter. „Recordul” din acest an măsurând 5,7 grade.

Academicianul-profesor universitar Liviu Constantinescu este născut la 26 noiembrie 1914, în satul hârtibăcean Ighișu Vechi, comuna Bârgăniș, și moare la 29 noiembrie 1997, fiind înmormântat în cimitirul central al orașelului francez Saint-Louis din Alsacia. Clasele școlii primare le frecventează în comuna sibiană Râșinari, așezarea natală a mamei sale, iar cele gimnaziale și liceale la Sighișoara și la Blaj, după care în anul 1935 obține diploma de licențiat în inginerie al Facultății de Științe din București.

Notă: Câteva sugestii, adresate celor care diriguiesc treburile comunei Bârgăniș:

Pentru a cinsti cum se cuvine unul dintre cei mai de seamă fii ai comunei dumneavoastră, nimerit ar fi să vă gândiți la organizarea, în perspectivă, a unor manifestări

științifice și culturale, în acest scop elaborând o hotărâre a Consiliului Local, din care să nu lipsească acordarea titlului de „Cetățean de Onoare”, post-mortem, atribuirea numelui său Școlii Generale, ca și ridicarea acestei școli la gradul de Gimnaziu. Cel mai apropiat eveniment aniversar poate fi data de 29 noiembrie 2017, la împlinirea a 10 ani de la moartea savantului. Însă până atunci va trebui identificată casa din satul Ighișu Vechi în care a locuit familia academicianului, urmând ca pe fațada ei să fie dezvelită și sfințită o placă comemorativă. În situația în care se va dori organizarea unei sesiuni științifice, se cuvine a fi întocmit un studiu biografic, în colaborare cu specialiștii ai Observatorului Național Geomagnetic, prin care să fie valorificate principalele etape ale vieții și activității academicianului Liviu Constantinescu. Și poate se găsește și modalitatea obținerii măcar a două fotografii-document: una cu chipul savantului, și o alta cu mormântul acestuia din cimitirul orașului francez Saint-Louis.

Sibiu, dec. 2014
Ioan Vulcan-Agniteanu
(ioan.vulcan@yahoo.ro)

DIN DRAGOSTE PENTRU COPII ȘI POEZIE

Centrul de Documentare și Informare de la Colegiul A.T. Laurian din Agnita a fost gazda lansării unui volum cu poezii, la care au luat parte profesori și elevi ai colegiului precum și alți iubitori de poezie din oraș. Autoarea acestui act cultural este dascălița Angelica Banu care le-a oferit celor prezenți un emoționant moment cultural prin prezentarea unei mici bijuterii literare intitulată „Poezii pentru copii”.

Dincolo de frumusețea versurilor cartea emană dragoste dascăliței pentru micii ei învățăcei, cărora le-a dedicat gândurile și harul ei literar, oferindu-le motive să se bucure de frumusețile care înconjoară mintea și inima uni copil. Versurile, ușor de reținut, spun povești despre animale, păsări și insecte dezvăluindu-le micuților frumusețile naturii. Plăcerea și ușurința cu care elevii dascăliței au cântat și recitat poeziile a fost cea mai elocventă demonstrație a valorii acestei cărți. Prezentarea acestei realizări literare a fost

făcută de profesoara Maria – Daniela Pănăzan, poet, critic și eseist, doctor în filologie și mai ales colegă cu autoarea cărții „Poezii pentru copii” a cărei prefață a realizat-o.

Multe cuvinte de laudă binemeritată au fost spuse cu emoție de colegii autoarei, profesorii de la colegiu, de preotul Marius Rebegeș și de prof. Marinela Cernea autoarea minunatelor ilustrații care însoțesc poeziile.

Un moment emoționant a fost realizat de Ștefania Feldără, fostă elevă a învățătoarei Angelica Banu, acum elevă în clasa a V-a, care a recitat o creație proprie, dovadă că dragostea de poezie poate fi molipsitoare.

Volumul de poezii a apărut într-o grafică minunată la editura „Crono Logia” din Sibiu și este completat cu desene de colorat realizate de Marinela Cernea și lansarea a fost organizată de Ziua Mondială a Poeziei.

I.Bârsan

Șlefuitorul de minți, șlefuitorul de talente

O apreciere celebră spune că „profesorul este asemenea unui lumânări care se mistuie pe sine pentru a-i lumina pe ceilalți”. O asemenea mistuire lăuntrică, învăluită de sensibilitate creatoare și de gingășie poetică, găsim în versurile volumului de față. Șlefuitorul de minți, profesorul, este dublat în cazul de față de șlefuitorul de talente. O carte de poezii este ca un balsam pentru suflet. Mai ales dacă este vorba despre poezii pentru copii. Pentru a ajunge la sufletele sensibile și gingașe ale micuților este nevoie de har și dăruire creatoare. Doamna profesor Angelica Banu vine în întâmpinarea copiilor cu versuri alese, plăsmuite miraculos, care au menirea de a sensibiliza universul unic al copilăriei. Poeziile din acest volum sunt gingașe ca și florile de primăvară, care se pregătesc să dea în mugur și să bucure întregul univers. O felicităm și îi dorim să culeagă mereu din magia poetică versuri alese pentru micuții creatori al căror talent îl șlefuieste cu migală și răbdare, cu înțelepciune și cumpătate.

Mi-a revenit onoranta misiune de a fi editor al cărții și, în calitate de critic și istoric literar, membru al Uniunii Scriitorilor din România, și misiunea de referent științific. Recunosc că mi-a făcut o reală plăcer să citesc poeziile și să le astern pe sufletul meu precum se-aștern florile de cireș pe așteptata primăvară. Deloc întâmplător, volumul începe cu o poezie dedicată primăverii, ca simbol al vieții, al speranței și al poeziei (sărbătorim azi, 21 martie, Ziua Mondială a Poeziei): Hei, copii, veniți aici! / Ia priviți câte furnici, / Câte găze colorate, / Floricele parfumate! / Albinele-n roi se rotesc, / Fluturașii se petrec, / Fel și fel de păsărele, /

Buburuze mititele./ Toate-n glasul lor ne spun:/ Primăvara e pe drum!

Da, e primăvara pe drum, așa cum pe drum este Învieirea, purificarea credinței și a gândurilor în preajma Marii Sărbători creștine a Paștelui. Suntem martori ai Luminii, purtători de Sfințenie și de Iubire, suntem aleși să ardem în sufletele noastre dragostea de semenii, de lume, să fim mai buni, să ne iertăm unii pe alții, să risipim Iubire în lumea întreagă. Simplitatea dar în același timp măreția ideii poetice (fiindcă este bine știut că măreția stă în simplitate!) ne trimit cu gândul la rolul misionar al profesorului, al pedagogului care luminează mintea și, în același timp, care are rolul de a sensibiliza și sufletul copilului, de a-l purta spre „o lume minunată” (așa cum e și titlul cărții), lumea cuvântului scris.

Frumoasă și nobilă misiune are profesorul pe pământ. Unii dintre noi, precum doamna prof. Angelica Banu, reușesc și „își risipesc” lumina cunoașterii luminându-i și pe ceilalți. Alții nu reușesc, pentru că nu au „cultura duhului” (cum ar spune Rafail Noica), nu au capacitatea de a ajunge la sufletele copiilor.

Poezia este, cum spunea Vasile Voiculescu, „cerească floare, albă, strălucită, / Cu blând miros de rai”. Dragi copii, poeziile sunt scrise pentru voi, ca să vă bucurați de simplitatea și frumusețea cuvintelor alese! Gustați poezia și vedeți cât de minunată este! Regină a cuvântului, poezia vă este far călăuzitor în școală, Lumină pentru suflet și pentru minte în viață! Prețuiți și iubiți Poezia, ea este mărturisire de taină și de dragoste pentru cititori!

Maria-Daniela Pănăzan

Învățătoarea mea

Când mă gândesc la o ființă dragă mie, îmi vin multe în minte: frații mei, părinții, bunicul, prietenele. Dar, pentru că nu de mult timp am terminat clasa a V-a, vă povestesc despre doamna mea învățătoare. În ultimii patru ani mi-a fost o a doua mamă. Am cunoscut-o în prima zi de școală din clasa întâi. Eram pe terenul de baschet din curtea școlii, un boboc timid într-o mare de oameni. S-a apropiat de noi o doamnă mărunțică cu un zâmbet mare pe față. Ne-a spus că vom fi copiii ei și chiar dacă nu am înțeles prea bine, m-am simțit mai liniștită. Am privit-o cu atenție și am văzut o doamnă slăbuță, cu rochiță mov. Când s-a terminat festivitatea, doamna învățătoare ne-a condus în clasă. Ne-a explicat, cu bunătate și cu răbdare, ce vom face în clasa întâi. Toate emoțiile s-au risipit în timp ce-i priveam chipul blând și-i ascultam vocea caldă. Așa a fost timp de patru ani și rareori am văzut-o tristă sau supărată pe noi.

Mă leagă multe lucruri de doamna învățătoare: încrederea pe care mi-a arătat-o când m-a ales șefa clasei, floricea pe care mi-a pus-o în piept și pe care scria „hărniciuța”, privirea lungă, dojenitoare, când greșeam ceva. Cred că ochii ei căprui, duiosi, mă vor urmări multă vreme. O voi respecta și o voi iubi toată viața pentru încrederea, priceperea și curajul pe care le-a sădit în sufletul meu. Mulțumesc, Doamna Învățătoare!

Ștefania Feldără, clasa a V-a A

ȘCOALA

Dragi copii - să stăm la sfat: Grădinița s-a încheiat. Vrem, nu vrem, acum se știe Școala casă o să ne fie.

Deci, când clopoțelul sună Hai să ne luăm de mână! Să urcăm treaptă cu treaptă În cetatea ce ne-așteaptă.

Știm cu toții că la poartă E o zână ce ne așteaptă. Apoi noi, cu ea de mână, Vom ajunge până la lună!

Colegiul Tehnic “August Treboniu Laurian” Agnita în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Sibiu are deosebita plăcere de a vă invita să participați la Concursul județean „ODĂ PRIMĂVERII” Ediția a III-a, 27-28 Aprilie 2015

SCOP: Dezvoltarea și promovarea talentului literar-artistic al elevilor

OBIECTIVE:

- Dezvoltarea creativității elevilor prin realizarea de produse specifice evenimentului
- Socializarea elevilor în cadrul acțiunilor extrașcolare

- Dezvoltarea spiritului competitiv

- Implicarea și atragerea de parteneri în cadrul proiectului.

- Promovarea inițiativelor individuale și de grup în derularea unor activități extrașcolare

- Încurajarea implicării elevilor în promovarea practicilor cultural-estetice

- Motivarea elevilor și a cadrelor didactice pentru alegerea unor opțiuni care cultivă talentul, aptitudinile și înclinațiile elevilor

- Abilitarea cadrelor didactice cu capacitatea de a construi un mediu educațional care să motiveze elevii în procesul de gestionare a timpului liber, sporindu-le acestora creativitatea și imaginația

GRUPUL ȚINTĂ: Elevi ai școlilor gimnaziale, liceelor, colegiilor școlare din județul Sibiu. Pot participa și elevi din județele limitrofe.

LOCUL DESFĂȘURĂRII: Centrul de Documentare și Informare al Colegiului Tehnic „A.T.L.” Agnita, jud. Sibiu.

DATA DESFĂȘURĂRII: 27 – 28 Aprilie 2015

MEDIATIZAREA PROIECTULUI:

- pe site-ul școlii;

- pe site-ul Inspectoratului Școlar Județean

Sibiu

- în școli, în rândul elevilor și profesorilor, părinților;

- în presa locală și județeană – „Gazeta Hârtibaciului”, „Tribuna Sibiului”, revista școlii „Aripi adolescente”.

SECȚIUNI:

Secțiunea I - Concurs interactiv-limba și literatura română, adresat elevilor din clasele V – VIII.

Secțiunea II - Creație literară (4-5 poezii / 1 eseu de 1-2 pagini,) având ca teme primăvara și copilăria, adresat elevilor din clasele I-XII.

Secțiunea III - Pictură (acuarela, tempera, grafică), peisaje, portrete, teme religioase; adresat elevilor din clasele I-XII.

Secțiunea IV- Meșteșuguri tradiționale: țesături, împletituri, felicitări, aranjamente florale și pascale, cusături: adresat elevilor din clasele I-XII.

Criterii de evaluare:

- respectarea tematicii

- creativitate și originalitate

PROGRAMUL DE DESFĂȘURARE:

Luni, 27.04.2015, ora 10: Concursul Interactiv Limba și Literatura Română

Marți, 28.04.2015, ora 12.00, Concursul de Creație Literară, Festivitatea de premiere.

Lecturi din creațiile laureaților. Întâlnire cu Irina Petraș, renumit critic literar, absolventă a Liceului Teoretic din Agnita.

Marți, 28.04.2015, ora 10:

- Cuvântul organizatorilor

- Prezentarea lucrărilor pe secțiuni

- Vizitarea expozițiilor amenajate cu lucrările elevilor

- Înmânarea diplomelor de participare și premiile lucrărilor câștigătoare.

La secțiunea creație, președinte de onoare al juriului este doamna Irina Petraș, președinte al Filialei Cluj a Uniunii Scriitorilor din România, critic literar de renume, reprezentativ pentru istoria literaturii contemporane.

Înscrierile se realizează prin completarea fișei anexate și expedierea ei la adresa de e-mail ctagnita@yahoo.com sau danielapanazan@yahoo.com, până la data de 22 aprilie 2015.

Toate școlile participante vor primi diplome de participare și premii pentru cicluri de învățământ (primar, gimnazial, liceal), iar cadrele didactice coordonatoare și însoțitoare, diplome personalizate.

Relații suplimentare la organizator: Director – adjunct, prof. Vecerzan Margareta

Tel. 0731 711 070/026 9510334/0269 510765 / 0732363100. Coordonatori proiect: prof. Vecerzan Margareta, director adjunct, Prof. Maria-Daniela Pănăzan Lorinczi, scriitor, membruUSR.

Vă așteptăm cu drag!
Director, Prof. Petruț Mirela-Monica
Director adj. Prof. Vecerzan Margareta

DIVERSITATE CULTURAL-FOLCLORICĂ PE SCENA CASEI DE CULTURĂ DIN AGNITA

Cea de a X-a ediție a spectacolului muzical – coregrafic „Dansul generațiilor” a adus pe scena Casei de Cultură „Ilarion Cocișiu” din Agnita peste 200 de artiști amatori. Spectacolul desfășurat sub genericul „Diversitate culturală – prietenie și dans” a durat peste 4 ore și le-a oferit spectatorilor un regal folcloric oferit de ansamblul Cununa din Agnita și prietenii acestuia din Dolj, Harghita și Timiș cu care s-au întâlnit la alte festivaluri naționale.

Din aceste întâlniri au rezultat frumoase proiecte de colaborare în

urma cărora instructorii coregrafi Chiurtu Margareta din Pielești, jud. Dolj și Krettem Veronica din Giarmata VII, jud. Timiș, au venit la Agnita și împreună cu Ioan Sârbu i-au învățat pe membrii ansamblului Cununa dansuri oltenesești și bănățene așa că spectatorii au aplaudat atât cântecele și dansurile originale cât și copiile prezentate de agnițeni.

În prima parte a spectacolului au cântat și au dansat, grupul vocal al Casei de Cultură, echipa de dansuri de la Școala Gimnazială G.D.Teutsch, ansamblul Cununa, ansamblul Mărțișorul de la Clubul

Copiilor, elevii de la Școala Populară de Arte și Meserii Ilie Mincu și prof. Florin Părău, Ansamblul de copii Hârtibaciul și soliștii Petronela Sandu, Diana Nistor și Florin Zamfir. Invitații speciali, jucătorii din Chirpăr conduși de Stănuț Chirion au impresionat prin vigoarea cu care au arătat cum se joacă la ei în sat.

În partea a II-a a fost rândul invitaților din Oltenia, Banat și Secuime să-și prezinte tezaurul folcloric din zona lor. Au cântat și au dansat ansamblul Alunelul din Pielești, ansamblul Flori de Câmpie din Giarmata și ansamblul maghiar Csonkartorony din Tomești, jud. Harghita conduși de Biro Ferenc. Frumusețea cântecelor și a jocurilor unguerești i-au încântat pe agnițeni, mai ales cu originalul „Joc în cârciumă”, aplaudat la scenă

deschisă.

În partea a III-a scena a aparținut din nou agnițenilor, ansamblul „Cununa” condus de prof. Ioan Sârbu secondat pe partea muzicală de prof. Doina Părău, a dat măsura valorii sale, câștigată prin muncă repetiții și mai ales implicare.

Au cântat soliștii Ioana Bogdan, Aliana Vecerzan, Ionuț Precup și veteranul consacrat al scenei agnițene, îndrăgitul Marcel Părău. Un moment deosebit și foarte emoționant a fost retragerea din ansamblu a doi lideri ai acestuia, Ruxandra Pleșa și Adrian Cristea, doi tineri frumoși care, mulți ani, au

dat tonul la repetiții și în spectacole. Directorul Casei de Cultură Ioan Sârbu i-a felicitat și le-a mulțumit pentru îndelungata și frumoasa colaborare, urându-le succes în viitoarele activități folclorice pe care le vor desfășura; Ruxandra dansatoare la alt ansamblu și Adrian, corepetitor al ansamblului Cununa.

Maratonul folcloric s-a încheiat în aplauzele spectatorilor încântați de frumusețea jocurilor hârtibăcene prezentate de ansamblul Cununaacompaniate de orchestra condusă de Nicolae Vâștea.

ORTODOXIA PE VALEA HÂRTI BĂCIULUI

FOAIE EDITATĂ DE PROTOPOPIATUL ORTODOX A GNITA

ANUL VII, NR. 80 MARTIE 2015

„Lumina lui Hristos luminează tuturor.“ (Liturghia Darurilor)
„Apare cu binecuvântarea ÎPS Părinte Mitropolit dr. Laurențiu Streza

Despre Spovedanie, păcate și alegerea Duhovnicului

Ne aflăm în Postul Sfințelor Paști, iar discuțiile dintre cei care se apropie de Biserică și cei care merg la slujbe de ani de zile sunt, pentru cei dintâi, prilejuri de lămurire, prilejuri de a dobândi răspunsuri la întrebările care îi frământă. Răspunsul unui om poate fi mai de folos decât citirea unei cărți întregi. Răspunsul venit în urma unei experiențe are o mare valoare pentru cel care nu are timp sau nu are trager de inimă să caute acest răspuns în cărți. Există două feluri de întrebări: unele simple, al căror răspuns poate fi dat de către orice creștin care are o experiență de ani de zile în viața Bisericii, și alte grele, al căror răspuns necesită o experiență duhovnicească foarte înaltă, în lipsa căruia problema discutată poate fi înțeleasă greșit. La astfel de probleme îi este mult mai de folos omului să afle direct răspunsurile Sfinților Părinți sau ale părinților îmbunătățiți din vremurile noastre. Totuși, oamenii prea nu au timp (sau se lenevesc) să cerceteze scrierile duhovnicești. Răspunsurile pe care le obțin întrebându-i pe alții nu sunt însă la aceeași măsură. Ba mai mult încă, dacă cel care răspunde are o oarecare agonisire strict intelectuală din citirea cărților sfinte, va putea da răspunsuri nepotrivite, nefiind în stare să se folosească așa cum trebuie de cele citite. Pentru că învățătura ortodoxă nu este un simplu curs de filosofie pe care, după ce îl învață, cineva poate da răspunsuri precise la orice întrebare privitoare la cunoștințele prezentate în curs.

Învățătura creștină nu poate fi înțeleasă decât de către cei care își armonizează cunoașterea cu trăirea. Hristos nu vine automat în inimile celor care citesc mii de pagini din cărțile duhovnicești, fie ele și toate volumele din Filocalie plus colecția de Părinți și scriitorii bisericesti. Hristos vine la cei care merg pe calea cea îngustă a Evangheliei.

Ar fi bine ca oamenii să îi întrebe pe preoți despre nelămuririle lor. Numai că acestea se întâmplă abia după ce oamenii conștientizează importanța legăturii cu preotul, și nevoia unui preot care să îi călăuzească pe drumul spre rai. Până să înțeleagă nevoia unei călăuze, cei care vin de puțină vreme la biserică își făuresc un sistem propriu de înțelegere a credinței creștine.

Lumea exterioară – cu contradicțiile ei, cu poticnirile ei, cu ciudățeniile ei – îl determină pe om să își creeze anumite baraje de apărare. Omul caută un echilibru, inventează mijloace de supraviețuire, se simte ca un animal încolțit, care se luptă să nu fie nimic de către cei mai puternici decât el. Omul își creează propriul mod de a vedea lumea, de a o înțelege, de a-i răspunde. Câți oameni, atâtea filosofii.

În momentul în care omul se apropie de Biserică, are tendința de a o supune aceluiași filtru prin care trece tot ce îl înconjoară, are tendința de a-și forma o viziune originală a Bisericii. Această atitudine este firească în măsura în care el nu a înțeles că Biserica este Trupul lui Hristos, Trup căruia el îi este mădular sau, dacă nu a primit încă Taina Botezului, Trup din care este chemat să facă parte.

La început, omul se vrea un simplu observator, un analist al vieții bisericesti. Încetul cu încetul, el conștientizează tensiunea dintre filosofia proprie și viața Bisericii. Își dă seama că Biserica este locul în care nu numai „grija cea lumească” trebuie să o lepădăm, ci trebuie să lepădăm și toată înțelepciunea cea deșartă a acestei lumi. Atunci se află într-un moment de cumpănă: ori îmbrățișează Ortodoxia, și își modelează viața după învățătura și filosofia Bisericii, ori rămâne cu idolii săi, fiind ortodox prin Botez, dar protestant prin gândire (protestant nu în sensul limitat în care ar considera icoanele chipuri cioplite sau în care ar nega importanța Sfinței Tradiții, ci în sensul în care ar prețui mai mult punctul său de vedere, propriile sale opinii, decât adevărul pe care îl propovăduiește Biserica).

Există mai multe motive pentru care unii preferă să fie „protestanți”. Nu sunt de acord cu posturile, care li se par aspre, sau nu vor să înțeleagă că învățătura despre reîncarnare este eretică. Nu vor să sărute mâna preotului, sub pretext că și acesta este păcătos ca toți ceilalți, sau nu vor să înțeleagă că omul nu se trage nici din maimuță, nici din pește și nici din cine știe ce lighioană, rudă cu dinozaurii. Și pentru că nu vor să se smerească, dar pentru că totuși se tem să nu își piardă mântuirea, ei vin la biserică, ba chiar se spovedesc după cum cred ei că e bine, și nu rareori ajung și la Sfântul Potir, convinși că sunt pe drumul cel bun.

Nu trebuie judecați prea aspru: dintre aceștia, mai devreme sau mai târziu, unii își vor înțelege greșeala și vor porni pe drumul cel bun. Oscilațiile lor au fost doar pași mărunți, ocolșuri trecătoare, dar care și-au aflat în cele din urmă sfârșitul. Nimeni nu vine la biserică sfânt. Concepțiile noastre sunt pe măsura

trăirii noastre. „Cine se roagă este teolog, și cine cu adevărat este teolog se roagă”, spune un cuvânt de demult. Altfel spus: „Cine trăiește ortodox gândește ortodox, și cine gândește ortodox trăiește ortodox”. Trăirea și filosofia adevărată sunt interdependente. Este firesc ca cei care vin de puțină vreme la biserică să aibă foarte multe minusuri nu numai în ceea ce privește cunoștințele lor religioase, ci și în ceea ce privește modul în care receptează aceste cunoștințe. Dar numai cei care persistă în idolatria lor religioasă, numai cei care nu vor cu nici un chip să se rupă de modul protestantizat de înțelegere a Ortodoxiei, numai aceștia sunt fii întregi ai Bisericii. Există oameni care, spre deosebire de protestanții la care am făcut referire în rândurile de mai sus, au ajuns la biserică tocmai pentru că au fost sufocați de idolii lor. S-au săturat să aibă puncte de vedere discutabile, s-au săturat să își tot modifice părerile în funcție de elemente variabile, s-au săturat de nestatornicie. Cameleonismul i-a dus într-o fundătură în care aveau de ales între a-și nega starea de fapt, păcălindu-se pe ei înșiși că totul e în regulă, și a ajunge la disperarea care poate degenera în sinucidere sau a alerga la Dumnezeu, Cel care poartă de grijă tuturor făpturilor Sale. În momentul în care omul are curajul să alerge spre Dumnezeu ca fiul risipitor, el vine în Biserică hotărât să se lepede de toate căderile sale și să părăsească toată filosofia cea deșartă care i-a întunecat mintea.

Ritmul în care oamenii dobândesc un mod de înțelegere ortodox asupra Bisericii și a lumii întregi este asemănător cu ritmul în care ei sporesc în lupta cu patimile și cu poftele care le-au întinat sufletele. Mulți ar vrea să devină sfinți într-o clipă, să se vindece pentru totdeauna de căderile lor și să nu mai cunoască decât virtutea. Dar, cu tot elanul lor, nu rezistă mult în această stare caracteristică începătorilor. Războiul pentru tămăduirea sufletului este de durată. Tot așa, mulți ar vrea ca într-o clipă să părăsească propriul mod de înțelegere a adevărului, și să dobândească așa numitul cuget al Bisericii, ar vrea să dobândească înțelepciunea Sfinților Părinți. Numai că această înțelepciune nu se dobândește la comandă: e nevoie de lepădare de sine, de o nevoită aprigă și mai ales de primirea harului dumnezeiesc pentru ca un înțelept al acestei lumi să primească înțelepciunea cea adevărată.

În momentul în care cineva vine la biserică hotărât să renunțe la adevărurile relative (care nu au făcut altceva decât să usuce sufletul) și să primească învățătura ortodoxă, contactul cu preotul și cu ceilalți credincioși este de o importanță covârșitoare. Nu vom insista aici asupra binefacerilor pe care le aduce o astfel de întâlnire. Ci vom încerca să atragem atenția asupra anumitor situații nedorite, care totuși nu sunt rare.

Vom prezenta aici câteva dintre acestea, fără a avea intenția de a trata în amănunt subiectele, ci numai de a sensibiliza cititorii față de probleme cum sunt: cât de deasă trebuie să fie spovedania, care sunt păcatele care nu trebuie spuse la spovedanie și dacă nu este mai bună spovedania la un ieromonah decât spovedania la un preot de mir.

„Trebuie să te spovedești și să te împărtășești de patru ori pe an, că așa învață Biserica...” Iată unul dintre cele mai dese sfaturi pe care le primește cineva care vine la biserică de la unii care își închipuie că au o „experiență vastă” în trăirea ortodoxă și care, fără a-și fi tămăduit propriul suflet, încearcă să îi vindece pe alții. De câte ori ar trebui să se spovedească credincioșii într-un an? Dacă am da un răspuns precis, dacă am spune un număr mai mare, mai mic sau egal cu cel din sfatul reprodus mai sus, ne-am afla în înșelare.

Ce este spovedania? Este calea de vindecare a sufletului. De ce se spovedesc oamenii? Ca să ia iertare de păcate și să înceapă lupta cea bună pentru dobândirea mântuirii. Acest început bun este legat, de multe ori, de primirea Sfințelor Taine. Dar cei care sunt opriți de la împărtășanie, pentru o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă, nu sunt opriți de la a duce lupta cea bună. Ci dimpotrivă. Dacă oamenii se spovedesc pentru a lua iertare de păcate, ar trebui să ne întrebăm nu de câte ori pe an ar trebui să ne spovedim, ci cât de des păcătuim, cât de des facem păcate care ne rup de Dumnezeu. Este adevărat că orice păcat întinează sufletul, și nu putem spune că, după ce am făcut păcate mici, sufletele noastre au rămas curate.

Care sunt păcatele pentru care trebuie să ne spovedim fără șovăială, și care sunt păcatele pentru care putem aștepta spovedania din următorul post? Nici această întrebare nu poate primi un răspuns constând într-o listă ieșuită, care să conțină perioada în care ar trebui spovedit fiecare păcat înainte de a se înrădăcina în suflet. O atitudine modernistă o au preoții care consideră

că în vremurile de apostazie în care trăim ar putea face pogorăminte pe măsură, astfel încât creștinii să se spovedească măcar de două ori pe an, de Paști și de Crăciun, dacă nu pot în fiecare din cele patru posturi. O boală avea un tratament destul de eficace: cei care luau o anumită dozie se vindeau în câteva zile. Dar de la un an la altul, boala a început să ia forme din ce în ce mai grave. Doctorii, îngrijorați de evoluția ei, s-au mulțumit să afirme că doctoria trebuie luată în cantități din ce în ce mai mici. O întrebare pentru copii: oare a putut da roade un astfel de tratament? Copiii ar răspunde într-un glas: nuuuu. O întrebare pentru adulți: ar putea da roade un astfel de tratament? Răspunsul nu este greu de găsit: „Nu. Numai dacă tratamentul inițial, fiind greșit, a fost mai eficient decât cel din urmă. Numai dacă doctoria era dată inițial într-o cantitate prea mare”.

În cazul epidemiei de păcate care domnește astăzi nu putem spune că spovedania în cele patru posturi este prea deasă. Preoții care, din prea multă dragoste pentru credincioși, sunt prea îngăduitori îi îndepărtează pe oameni de Biserică fără să își dea seama, pentru că nu le dau tratamentele potrivite.

„Îmi este frică să nu pierd credințioșii dacă nu sunt atât de îngăduitor...” – îmi spunea un slujitor al altarului. Tocmai ca să nu se piardă, credincioșii au nevoie de spovedanie deasă. Nu este o dovadă de dragoste din partea doctorului să lase ca boala pacienților să se agraveze, ca nu cumva tratamentul să producă indispoziții bolnavilor. Dovada dragostei ar fi să îi cerceteze imediat după ce au aflat de primele simptome ale bolii.

Privitor la spovedania foarte deasă, trebuie amintit și faptul că au existat credincioși care au ajuns la o înaltă părere de sine: spovedindu-se foarte des, au ajuns să se considere deasupra celor care se spovedesc mai rar. Au ajuns să confunde deasa spovedanie cu un semn al sporirii duhovnicești, și au transformat spovedania într-o cale de a se lăuda în fața preotului cu virtuțile lor: în loc să spovedească faptul că își judecă aproapele sau că sunt iubitori de sine, ei spovedesc lucruri neimportante, ca să pară cât mai sporiți în ochii duhovnicilor. Oricum, astfel de situații nu sunt multe. Și nu trebuie să fie o piatră de poticnire pentru cei care își dau seama că au nevoie de spovedanie deasă.

Vom trece la prezentarea unui alt sfat standard: „La spovedanie nu trebuie să spui decât păcatele foarte mari, ca să nu îl obosești pe părintele. Numai în spovedaniile de la mănăstiri părintele te ia la purcat. Aici, în lume, preoții sunt mai înțelegători, văd altfel lucrurile...” Acest sfat este dat de obicei de către creștinii cu viață căldică celor care vor să afle cât mai multe despre spovedanie.

Experiența primei spovedanii este hotărâtoare. Dacă prima spovedanie este făcută așa cum trebuie, omul începe cu adevărat o viață nouă. Tocmai de aceea diavolul încearcă să transforme această Taină într-o practică banală. În cărțile monahale se fac dese referiri la răvna începătorilor: cei care iau asupra lor crucea călugăriei sunt povățuiți să păstreze cu grijă această răvna, ca pe o comoară. O răvna asemănătoare o au cei care se spovedesc pentru prima dată. De această primă spovedanie depinde în mare măsură viitorul lor duhovnicesc. Amprenta acestei spovedanii este foarte puternică.

Dacă la această spovedanie sunt trecute cu vederea anumite păcate, sufletul nu poate primi tămăduirea. La citirea rugăciunilor de dezlegare, preotul spune credincioșilor că „orice păcate veți ascunde, îndoite le veți avea...”. Este foarte greu acest cuvânt, dar cine nu ține seama de el contestă întreaga procedură de tămăduire a spovedaniei. Sufletul nu este de lemn, să poată fi cioplit cu dalta. Nu există o procedură magică de tămăduire a sufletului. Cine respinge învățătura Bisericii despre spovedanie și nu se spovedește sincer nu poate primi iertarea păcatelor.

Nu putem deci inventa o nouă cale de tămăduire a sufletelor. Dacă oamenii nu își spovedesc păcatele, nu se vor putea îndrepta. Dacă ar fi stat în puterea oamenilor să se îndrepte prin propriile puteri, atunci nu ar mai fi fost nevoie de spovedanie. Diferențierea între spovedania de „mănăstire” și spovedania de parohie este unul dintre indiciile că oamenii au o concepție greșită în privința acestei Sfinte Taine. Majoritatea duhovnicilor de la mănăstiri au o altă rânduială de spovedanie decât duhovnicii de parohie: spovedesc după îndreptarele de spovedanie sau pun întrebările din Moliftelnik. Este firesc că atunci când un preot de mănăstire stă și dă sfaturi pentru îndreptarea fiecărui păcat, credinciosul se simte mai folosit duhovnicește. Nu judecăm aici de ce, de regulă, preoții de mir sunt mai îngăduitori la spovedanie decât preoții din mănăstiri. Repetăm: nu ne vom ocupa aici de motivele pentru

care, de regulă, preoții de mănăstire dau dovadă de mai multă acrivie în ceea ce privește spovedania. Ci ne vom ocupa de celălalt aspect, și anume cel al atitudinii unor credincioși față de spovedania la preotul de mănăstire și la preotul de parohie.

„La spovedanie nu trebuie să spui decât păcatele foarte mari, ca să nu îl obosești pe părintele...” Asemenea atitudine față de spovedanie este greșită. Păcatele care intră cel mai lesne în această categorie sunt cele legate de viața intimă a soților. Adoptând o atitudine protestantă, unii soți nu mai înțeleg familia ca pe o cale a împlinirii iubirii, în care pruncii sunt o binecuvântare de la Dumnezeu, ci o înțeleg ca pe un mijloc de satisfacere a poftelor și a dorințelor egoiste, copiii nefiind decât piedici nedorite sau puțin dorite. Numărul mare de avorturi arată că mulți oameni nu înțeleg legătura dintre dragostea trupească și rodul acesteia – care sunt copiii.

Creștinii știu că avortul este un mare păcat. Dar nu toți creștinii au o concepție creștină în ceea ce privește unirea trupească. Fugind de responsabilitatea creșterii copiilor, ei resping de fapt ceea ce este dragoste; transformă unirea trupească în satisfacerea poftelor trupești. Amintim aici faptul că unele mijloace anticonceptionale nu fac altceva decât să ucidă embrionul abia format, iar femeile care le folosesc fac avorturi (care, chiar dacă nu sunt conștientizate ca atare, tot crime sunt; este adevărat și faptul că doctorii care prescriu sau farmacistele care vând astfel de produse ar trebui să le atragă atenția beneficiarilor asupra efectelor acestor pastile; dar nu o fac decât în rare cazuri). Așa-numitele „pilule post-contact” omoară embrionii. Steriletul împiedică numai dezvoltarea embrionului, nu și formarea acestuia, și determină implicit avorturiincipiente (în marea majoritate a cazurilor, aceste avorturi nu sunt simțite de către femeile care nici nu își dau seama că au fost mame, embrionul eliminat în perioada de necurăție neavând prea mult timp și nici loc pentru a se dezvolta; dar aceste avorturi nu sunt mai puțin crime decât avorturile programate).

Se poate pune întrebarea: ce legătură are folosirea steriletului cu alegerea duhovnicului? Cum un autor își permite să amestece două subiecte atât de diferite, cel al povățuitorului duhovnicesc cu cel al mijloacelor anticonceptionale? O astfel de întrebare ar trăda însă imaturitate duhovnicescă. Credința ortodoxă nu este trăită numai în spații cu o trăire spirituală aleasă. Nu toți fiii Bisericii își petrec vremea având grijă de sufletele lor. Unii își împart timpul liber între slujba de duminică, singurul moment duhovnicesc din săptămână, și momentele de satisfacere a diferitelor patimi. Dar scopul Bisericii nu este acela de a se ocupa numai de oile cele cuminți, ci este de a-i aduce pe toți la mântuire. În această situație, a nu face referire la un păcat în care cad unele dintre femeile care se consideră creștine ar fi o dovadă de ipocrizie (și nici păcatul soților nu trebuie trecut cu vederea – doar femeia nu rămâne însărcinată de una singură...).

Nu este greu de observat că problema metodelor anticonceptionale nu este o simplă problemă medicală sau o chestiune care ține numai de opțiunea personală – fără implicații spirituale, așa cum se consideră de obicei, ci este în același timp o problemă duhovnicescă. Una este însă când soții păcătuiesc păzindu-se să facă copii, și alta este când păcătuiesc ucigând fără să fie conștienți copiii pe care i-au făcut fără să vrea. Nu vom intra prea mult în acest subiect, pentru a nu ne îndepărta de tema principală. Ne vom opri însă încă puțin asupra întrebării: „Care sunt păcatele care nu trebuie spuse la spovedanie?”

Un sfânt și-a adus aminte că în tinerețea sa furase o smochină, și pentru acest păcat plăngea cu frângere de inimă. „Pentru o smochină? Asta este exagerare,

(continuare în pag. 6)

(continuare din pag.5)

alții fură fabrici întregi, și unul s-a găsit să se pocăiască pentru o smochină? Asta este exagerare...” Această poziție aparține celor care consideră că păcatele trebuie cântărite în funcție de căderile marilor păcătoși, ale marilor hoți, criminali, desfrânați. Dar nu este așa. Pe măsură ce urcăm pe scara duhovnicească, înțelegem că păcatele care mai înainte ni se păreau mici ne îndepărtau de Dumnezeu. Ce este de făcut? Trebuie ca cei care înjură să se spovedească de mai multe ori pe zi, după fiecare înjurătură? Sau cei care se luptă cu patima fumăturii să alerge la spovedanie de fiecare dată când le vine să aprindă o țigară?

Considerăm nefolositoare prezentarea unei liste care să conțină păcatele care ar trebui spovedite fără zăbavă, și cele a căror spovedanie poate fi amânată. O astfel de listă nu poate fi decât greșită. Pentru că oamenii nu sunt roboți, să reacționeze fiecare la fel. Dacă oamenii ar fi roboți, atunci rolul duhovnicului ar fi simplu: ar deschide Pravila bisericească – sau ar căuta pe internet fișierele respective – și ar citi de acolo rețeta. Ar căuta canonul prescris de Sfinții Părinți și l-ar repeta fără să stea pe gânduri.

Numai că atât pravilele, cât și canoanele Sfinților Părinți nu au fost date ca rețete exacte pentru fiecare persoană bolnavă sau doar rănită de păcat. Învățătura Bisericii atrage atenția asupra faptului că duhovnicul, ținând seama de canoanele din pravile, trebuie să folosească rețetele lor cu cât mai multă înțelepciune, dând dovadă de acrivie sau făcând pogorământ, după situație. Rostul canonului este îndreptarea păcătoșului, nu pedepsirea lui.

Am ajuns și la cel de-al treilea punct al expunerii, și anume alegerea duhovnicului, alegerea între un ieromonah și un preot de mir.

Comparația clasică dintre monahii care strălucesc precum soarele, văduii care strălucesc precum luna și cei căsătorii, care strălucesc precum stelele, a fost înțeleasă în mod greșit ca o afirmare a faptului că preoții de mir nu pot ajunge la o măsură duhovnicească înaltă.

„Preoții de la mănăstire au har, cei de mir nu...” Această cugetare trădează o concepție eretică asupra familiei. Sfintele Sinoade au canonisat foarte aspru pe cei care disprețuiau nunta și se scârbeau de unirea trupească dintre soți. Taina hirotoniei este aceeași: nu există vreo Sfântă Taină pe care să o poată săvârși numai ieromonahul, iar preotul de mir nu. Toți preoții, câtă vreme nu primesc învățături eretice, au har. Iar dacă sunt vătămați de vreo erezie, sunt căzuți din har, indiferent dacă trăiesc sau nu în mănăstire.

Dacă există o anumită diferențiere, aceasta este între duhovnicii mai iscusiți și cei mai puțin iscusiți. Chiar dacă și unii și alții au puterea de a dezlega păcatele oamenilor, cei dintâi au și priceperea de a-i ajuta pe oameni să se ridice din căderea în care se află.

Rostul spovedaniei nu este doar ca păcătoșul să ia dezlegare de păcate, ci este ca păcătoșul să se îndrepte și să nu mai păcătuiască. Problema nu se pune deci la modul general, care e doctor mai bun, cel de la mănăstire sau cel din parohie. Problema este care anume ar fi doctorul cel mai bun pentru fiecare credincios. Unii vor ajunge la concluzia că pentru ei este mai bine să

se spovedească la un duhovnic dintr-o mănăstire, alții la un preot de mir. Nu trebuie trecut cu vederea faptul că unii creștini nici măcar nu își pun problema alegerii duhovnicului. Din comoditate, se spovedesc la preotul a cărui biserică este aproape de casa lor. Nu vor să se ostenească să găsească un duhovnic iscusit, pentru că se tem că nu cumva un astfel de duhovnic să le dea canoane grele, să îi pună să renunțe la păcate. Ei înțeleg în mod greșit faptul că părintele la care se spovedesc este îngăduitor, și ajung să considere viața creștină un compromis permanent, înlocuind poruncile Evangheliei cu niște porunci mai comode, lepădând crucea mântuirii fără muștrări de conștiință.

În același timp există alții care, din snobism sau din dorința de a ieși în evidență, se spovedesc la mănăstire fără ca prin aceasta să manifeste dorința de a primi o povățuire mai înțeleaptă. Aceștia vor să iasă în evidență cu orice preț. Sfinții Părinți au observat că, în viața monahală, există ispita ca anumite patimi să fie ascunse sub masca cuvioșeniei. Mândria este cea mai puternică dintre acestea. De o formă asemănătoare a mândriei sunt biruiți cei care îi disprețuiesc pe cei care se spovedesc la duhovnici de mir, și care pot face sute sau chiar mii de metanii în fiecare zi, dar la baza nevoiței lor stă mândria. Nu încercăm aici să stabilim un clasament, să facem o ierarhie între duhovnicii de la mănăstire și cei de mir. De altfel, nu este greu de observat faptul că ieromonahilor, slujind mult mai des decât preoții de mir și neavând grijile familiei, le este mai ușor să meargă pe calea arătată de Sfinții Părinți. Dar credința creștină nu se rezumă la rugăciune. Și familia este o cale de mântuire, și crucea ei este binecuvântată de Dumnezeu. Sunt preoți de mir care, crescându-și copiii cu dragoste, sporesc mai mult decât unii ieromonahi care se lasă cuprinși de rutina slujbelor și pentru care rânduiala monahală este aducătoare de uscăciune, de plictiseală și de împietrire a inimii.

Întrebarea nu trebuie să fie pusă la modul general: „care sunt mai sporiți?”, ci fiecare trebuie să se întrebe care este duhovnicul cel mai potrivit pentru sine. Nu trebuie să ne sperie faptul că în vremurile noastre s-au împușinat povățuitorii. Cuviosul Serafim Rose scrie că nu trebuie să ne așteptăm ca în aceste vremuri păgâne să mai găsim duhovnici ca cei din Filocalie. Scrie că iubitorii de Dumnezeu trebuie să înțeleagă că trebuie să ne mulțumim cu duhovnicii pe care îi avem, și nu să așteptăm degeaba să găsim duhovnici de mărimea celor din Pateric.

Îndrăznesc totuși să spun că părintele Porfirie Bairaktaris a trăit în vremurile noastre. Că părintele Paisie Aghioritul a trăit în vremurile noastre. Că părintele Dimitrie Gagastahis din Platanos, vrednicul preot de mir, a trăit în vremurile noastre. Și alții ca ei, mulți la număr, pe care îi știe numai Dumnezeu, au urcat tot acum prin răbdare și smerenie pe culmile sfințeniei.

Oare sfatul părintelui Serafim Rose este greșit? Nu, în nici un caz. Părintele îi previne însă pe cei care caută duhovnici precum cei din Pateric să fie cu picioarele pe pământ. Dacă am fi fost la măsura monahilor din Pateric, am fi putut pretinde că avem nevoie de îndrumători la măsura Avevei Antonie cel Mare, dar așa, fiind plini de păcate și iubitori de sine, ar trebui să ne mulțumim cu doctorii care ne pot

vindeca de patimi, chiar dacă aceștia nu se ridică la înălțimea bătrânilor din Pateric.

„Duhovnic de mir sau de mănăstire?” Fiecare bolnav are rănile lui. Pentru unele boli, unii doctori sunt mai buni decât alții. Sunt unii cărora le este mai de folos să se spovedească la preotul de parohie, la care pot ajunge foarte des. Câtă vreme au de luptat cu căderi foarte mari, spovedania deasă le este de mare folos. În același timp s-ar putea ca de mai mare folos să le fie întâlnirea cu un duhovnic ieromonah, care poate avea mai multă experiență în arta spovedaniei.

Dar spovedania nu ține numai de artă, cel mai important este ca duhovnicul să fie luminat de Dumnezeu. Una dintre soluțiile pe care le întâlnim din ce în ce mai des în zilele noastre este următoarea: creștinii își găsesc un duhovnic de mir cu care se pot întâlni des. În același timp, pentru problemele mai grele ei pot cerceta pe vreunul dintre ieromonahii mai bătrâni (nu atât la trup, cât mai ales la minte). Duhovnicii de mir nu ar trebui să îi împiedice să țină seama de povețele bătrânilor ieromonahi, iar ieromonahii îi vor ajuta să sporească în toate cele bune pe care le recomandă duhovnicii de mir. S-ar mai putea spune multe despre acest subiect, dar nu o voi face, întrucât nu dorim decât să atragem atenția asupra unor probleme care își caută rezolvare. „Trebuie să te spovedești și să te împărtășești de patru ori pe an, că așa învață Biserica...”

„La spovedanie nu trebuie să spui decât păcatele foarte mari, ca să nu îl obosești pe părintele...” Preoții de la mănăstire au har, cei de mir nu...” Iată care au fost afirmațiile care m-au provocat să scriu acest text. Astfel de sfaturi nu pot da roade bune. Dovedesc imaturitate duhovnicească. Cei care s-au grăbit să le comunice altora sunt doctori care nu s-au vindecat mai întâi pe ei înșiși.

Nu este ușor ca, după citirea rândurilor de mai sus, cititorii să reușească să discearnă între ceea ce le este cu adevărat de folos să preia din sfaturile altor creștini și ceea ce nu merită luat în seamă.

Trebuie totuși să atragem atenția asupra faptului că nu ne-am dorit în nici un caz să promovăm un anumit scepticism cu mască duhovnicească. Efectul unui asemenea scepticism poate fi demolator, poate duce la uscăciune duhovnicească. Un astfel de scepticism riscă să transforme omul într-un judecător nu numai al părerilor îndoielnice ale altora, ci și al întregii vieți ortodoxe, ajungând să judece critic până și învățătura Sfinților Părinți, Sfânta Scriptură și însăși Biserica.

Pentru a preîntâmpina o astfel de atitudine, voi afirma fără șovăială importanța legăturii duhovnicești dintre creștini. Cei care vin la biserică de puțină vreme vor avea multe de învățat de la cei care au o experiență duhovnicească mai solidă. Este adevărat că sfaturile acestora nu au rolul de a substitui sfaturile primite de la duhovnic. Dar este și mai adevărat că pot fi foarte folositoare. Mai ales pentru cei care încă nu îndrăznesc, din rușine sau din lașitate, să ceară răspunsuri chiar de la cel rânduit de Dumnezeu pentru a răspunde: adică de la duhovnic...

Preot Popescu Ioan
Parohia Noiștat

ÎN AȘTEPTAREA ÎNVIERII

Învățătura și trăirea Bisericii Ortodoxe ne arată că orice bucurie adevărată este precedată de încercări, suferințe și jertfă, iar exemplul cel mai evident în acest sens ne este oferit de către Mântuitorul Iisus Hristos. Suntem încă într-o perioadă a jertfirii pofelor noastre prin post și a temperării egoismului nostru prin slujire mai intensă lui Dumnezeu. Dar privirea noastră este îndreptată deja spre Înviere și așteptăm cu nădejde deplină acea zi. Zilele de post care au mai rămas să ne aducă tuturor mult folos duhovnicesc pentru a trăi cu adevărat în sufletele noastre Învierea Mântuitorului Iisus Hristos. Vă dorim să aveți parte din plin de bucuria și lumina aduse în lume de Mântuitorul nostru prin Învierea Sa. La mulți ani!

Protopopiatul Ortodox Agnita

ZIUA DE ODIHNĂ

Sunt persoane care susțin că Biserica gresește cinstind duminica, ca ziua de odihnă a creștinilor este sâmbăta. Din textul de la Exod 20, 8-10, reiese că Dumnezeu a rânduit ca zi de odihnă sâmbăta: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca sa o sfințesti. Sa lucrezi sase zile si sa-ti faci lucrul tau, iar ziua a saptea este ziua de odihnă inchinata Domnului Dumnezeuului tau; sa nu faci nici o lucrare in ea, nici tu, nici fiul tau, nici fiica ta, nici robul tau, nici roaba ta, nici boul, nici asinul, nici strainul care este in casa ta”

Mentionam ca duminica este prima zi a creatiei, sâmbăta fiind ziua a saptea, ultima zi din saptamana. Si potrivit versetului “si a fost seara si a fost dimineata: ziua intai...”, afirmam ca sâmbăta incepe de vineri seara, de la apusul soarelui si tine pana sâmbăta, la apusul soarelui. Dacă sâmbăta este atât de importantă, atunci de ce Biserica nu o cinsteste? În primul rând trebuie să afirmăm că pana la eliberarea evreilor din robia Egiptului, nu se vorbește nicaieri de tinerea zilei a saptea. Se invoca textul de la Facerea II, 2-3 pentru cinstirea sâmbetei: “Dumnezeu S-a odihnit de toate lucrurile Sale in ziua a saptea pe care a sfințit-o si a binecuvântat-o”. Asadar, dacă Dumnezeu S-a odihnit in aceasta zi, cu atât mai mult trebuie să se odihneasca omul, isi spun cei care cinstesc sâmbăta.

Dar odihna lui Dumnezeu nu trebuie inteleasa ca lipsa a lucrării Sale, ci in sensul ca El a pus un hotar lumii create, ca nu a mers la infinit cu creatia, dupa cum spune parintele Dumitru Staniloae. Deci, odihna lui Dumnezeu nu este o odihna in toate privintele. La Dumnezeu nu este niciodata totala nelucrare. El continua sa fie lucrator in sustinerea lumii si in relatiile interteimice (in sensul ca niciodata o Persoana din Sfanta Treime nu se va opri din iubirea catre celelalte Persoane). Acest lucru a fost vestit

si de prorocul Isaia: “Dumnezeu nu oboseste, nici nu-Si sleieste puterile” (Isaia XL, 28).

În al doilea rând, începând propovăduirea Sa, Mântuitorul Hristos împlinesc, desavărsite Legea Veche. De aceea a afirmat: “Ati auzit ca s-a zis: ... Iar Eu zic voua...” (Matei V, 20-48). Legea Vechiului Testament era “umbră a celor viitoare” in Hristos (Evr, X, 1). El face trecerea de la tip-figurare, la adevarul prefigurat.

Eliberarea poporului lui Israel a fost un semn al eliberării reale a omenirii din robia trupului si a sufletului deopotriva. În amintirea aceluia eveniment s-a dat nume zilei a saptea de Sabat, Ziua Sambetei, spune IPS Justinian Chira. Dar dupa Intruparea Fiului lui Dumnezeu, Sabatul a incetat, pentru ca el amintea de eliberarea unui singur popor, a poporului evreiesc din Egipt, in vreme ce prin Invierea Sa, Hristos a eliberat intregul neam omenesc din robia mortii si a pacatului.

Pana la Hristos, invierea era doar o speranta nelamurita (Iez. XXXVII), nu un fapt implinit in Hristos, ca temei al invierii tuturor. De aceea, in Epistola catre Evrei suntem indemnati sa ne silim sa intram intr-o alta zi de odihnă, Duminica - ziua odihnei depline.

Asadar avem Duminica zi de odihnă, pentru ca Hristos a inviat in aceasta zi. De altfel, toate marile evenimente din viața creștină sunt legate de aceasta zi: in aceasta zi Hristos S-a aratat mironositorilor, Apostolilor, a avut loc pogorarea Sfântului Duh si tot in aceasta zi Apostolii si primii creștini se adunau pentru rugăciune si pentru a frange painea (Faptele Apostolilor, capitoarele 2 si 20).

Sa ne daruiasca Dumnezeu putere sa nu vedem in duminica doar o zi de odihnă trupească. Sa ne odihnim si sufleteste, prin unirea cu El in cadrul Sfintei Liturghii.

Adrian Cocosila

CE ESTE PAROHIA ȘI CUM FUNCȚIONEAZĂ EA? (II) Conform legislației bisericești și realității concrete

În cadrul parohiei slujirea și activitatea preotului are în vedere mai multe direcții: sfințirea vieții credincioșilor, propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu în comunitate, îndrumarea părintească a credincioșilor și administrarea problemelor organizatorice specifice ale parohiei. Astfel Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române menționează următoarele atribuții principale ale preotului paroh:

a) săvârșește Sfânta Liturghie și Laudele bisericești în duminici, sărbători și în alte zile ale săptămânii, cu rostirea cuvântului de învățătură;
b) săvârșește Sfintele Taine și ierurgiile;
c) desfășoară activități de învățare și educare a copiilor, tinerilor și adulților;
d) asigură accesul în locașul de cult, conform programului afișat la intrarea în biserică și nevoilor credincioșilor;
e) duce la îndeplinire toate dispozițiile regulamentelor și legiuirilor bisericești în ceea ce privește parohia;
f) duce la îndeplinire hotărârile organismelor eparhiale și dispozițiile autorității superioare bisericești (protopop, episcop sau arhiepiscop) referitoare la viața parohială;

g) întocmește și duce la îndeplinire prevederile programului anual al activităților pastoral-misionare, social-filantropice și administrativ-gospodărești ale parohiei, încunoștiințând Centrul eparhial și pe credincioși de rezultatele acțiunilor întreprinse în acest sens;

h) convoacă și prezidează Adunarea parohială, Consiliul parohial și Comitetul parohial;
i) duce la îndeplinire hotărârile Adunării parohiale și ale Consiliului parohial;
j) ține registrul cu evidența tuturor parohienilor;
k) ține la zi evidența botezaților, cununaților și decedaților din parohie în registrele speciale (mitricale) și emite certificate de botez și de cununie;
l) administrează patrimoniul parohiei în conformitate cu hotărârile Adunării parohiale și ale Consiliului parohial și controlează modul de administrare a bunurilor instituțiilor culturale, social-filantropice și fundaționale bisericești din parohie;
m) întocmește și ține la zi inventarul bunurilor parohiei de orice natură, biblioteca, precum și arhiva parohiei. Deține sigiliul (ștampila) parohiei pe durata oficiului de paroh.

COLEGIUL DE REDACȚIE

Ortodoxia pe Valea Hârtibaciului

Str. Mihai Viteazu, nr. 20, Agnita, 555100, telefon 0269 510325

Președinte: Pr. Protopop Ioan Jurca

Redactor responsabil: Pr. Axente-Cosmin Coșorean (Coveș)

Colectivul de redacție: Pr. Marius-Ciprian Bogdan (Vecerd),

Pr. Aurel Dolea (Stejerișu), Pr. Ion Popescu (Noiștat),

Pr. Sebastian Toma (Movile), Pr. Ioan-Dumitru Tătoiu (Fofeldea)

Tiparul: Tipo Trib Sibiu, Editura Etape Sibiu

Așteptăm opiniile și sugestiile dumneavoastră la adresa

redacției sau pe email la următoarele adrese:

ortodoxiapevaleahartibaciului@yahoo.com și ortodoxiapehartibaci@yahoo.com

CÂNTECE DE CĂTĂNIE culese de prof. Mircea Drăgan -Noișteteanu

AJUNGĂ-TE, MÂNDRO-AJUNGĂ,

Ajungă-te-un dor ș-un drag,
Să stai toata ziua-n prag
Cu ața băgată-n ac.
Să nu poți, mândruțo-mpunge,
Până nu-i începe-a plânge.
Să plângi să uzi ața-n ac,
Să știi ca-i blăstăm cu drag..
Să plângi să uzi cusătura,
Să știi că-i blăstăm cu gura..
Hai, mândro, de mă petrece;
Până-n fundu' grădinii,
M-or petrece străinii,
Și din capu' satului,
Io-s al împăratului,
Să-mi dea pușculița lui;
Să i-o curăț de rugină
De tri ori pe săptămână.
Miercurea și vinerea,
Mai ales dumineca.

Rogoz Galina, 76 de ani, Retiș, 2 II 1979

MUNTE,MUNTE,BRAD FRUMOS,

Apleacă-ți crengile-n jos:
Să mă sui în vârful tău,
Să mă uit în satu'meu,
Să-mi văd copilașii mei,
Cine-o fi tată la ei.
Asară, la ora șapte,
Am primit de-acasă carte.
Am primit carte de-acasă,
Că nevasta-i sănătoasă;
La copii le merge bine,
Da'tot întrebă de mine:
Mamă,tata când mai vine?
Vine azi ori vine mâne,
Ori până-i lumea nu vine?
Taci, copile,nu mai plânge,
Că alt tată v-oi aduce.
Mamă ,de-ai aduce-o mie,
Ca tătuțu' nostru-nu e !

Dobre Maria (lelița lu' Geană),
69 de ani, Retiș, 18 VIII 1979

EI S-AU NĂSCUT ÎN
APRILIE

Marinescu Victoria	01 apr	87 de ani	Ilimbav
Vlad Maria	01 apr	86 de ani	Mihăileni
Oprean Herciu Ana	02 apr	85 de ani	Ghijasa de Sus
Miruț Mihai	03 apr	83 de ani	Retiș
Trif Nicolae	04 apr	85 de ani	Alțina
Galici Marioara	05 apr	83 de ani	Vărd
David Ioan	06 apr	82 de ani	Daia
Nistor Maria	06 apr	81 de ani	Șalcău
Oțetea Zosim	06 apr	80 de ani	Retiș
Avram Ioan	08 apr	90 de ani	Vărd
Macriș Livia	08 apr	83 de ani	Cornățel
Roger Iuliu Ștefan	08 apr	82 de ani	Roșia
Băiaș Nicolae	09 apr	94 de ani	Pelișor
Nicula Eronim	09 apr	89 de ani	Pelișor
Brezae Ioachim	09 apr	85 de ani	Alțina
Ionașcu Maria	09 apr	84 de ani	Ighiu Vechi
Zlătar Ioan	09 apr	83 de ani	Hosman
Pop Ecaterina	11 apr	87 de ani	Merghindeal
Jurca Maria	12 apr	85 de ani	Mihăileni
Borcea Ioan	12 apr	82 de ani	Roșia
Holerga Ana	13 apr	89 de ani	Pelișor
Todea Ana	13 apr	85 de ani	Alțina
Dotcoș Constantin	13 apr	84 de ani	Marpod
Șandru Tiberiu	14 apr	89 de ani	Chirpăr
Balaban Ionel	16 apr	93 de ani	Alțina
Morariu Ioan	16 apr	88 de ani	Șomartin
Ciuciurea Iosif	16 apr	83 de ani	Iacobeni
Stănilă Letiția	17 apr	84 de ani	Mihăileni
Vaida Victoria	18 apr	93 de ani	Marpod
Mihu Silvia	18 apr	83 de ani	Moardăș
Frățilă Niculina	18 apr	80 de ani	Săsăuș
Lăcătuș Eva	20 apr	87 de ani	Dealul Frumos
Radu Augustin	21 apr	86 de ani	Vecerd
Avram Paraschiva	21 apr	82 de ani	Roșia
Tobiaș Stoica	21 apr	81 de ani	Hosman
lordache Maria	22 apr	84 de ani	Marpod
Ciulei Silvia	22 apr	80 de ani	Retiș
Țârlea Elisabeta	22 apr	80 de ani	Nocrich
Olariu Gheorghe	23 apr	82 de ani	Ighiu Vechi
Cocoș Ana	25 apr	91 de ani	Dealul Frumos
Roman Eugenia	25 apr	84 de ani	Bîrghiș
Pavel Filofteia	25 apr	82 de ani	Movile
Nistor Gheorghe	25 apr	81 de ani	Nocrich
Gherghel Melania	27 apr	89 de ani	Bruiu
Comiza Aurelia	27 apr	82 de ani	Nocrich
Oțetea Ioan	28 apr	83 de ani	Retiș
Tărnăveanu Aurelina	28 apr	80 de ani	Brădeni
Solomon Ioan	29 apr	89 de ani	Stejărișu
Barbu Elena	29 apr	86 de ani	Retiș
Mitroiu Paraschiva	29 apr	83 de ani	Hosman
Damian Lucreția	30 apr	83 de ani	Hosman

Noi le dorim sănătate, bătrânețe liniștită și bucurii din partea urmașilor
Celor care nu mai sunt, le dorim odihnă veșnică de-a dreapta Tatălui.

IA SEAMA

Destin

Gelu Baciu

M-am așezat în fața ta
ca un Hristos crucificat
în fața eternității.

Voiam să privesc prin tine,
spre abisurile nesfârșite ale mării,
dar n-am putut.
Și n-am putut pentru că ochii tăi,
visătorii,
mă amăgeau cu clipiri de iubire!

Afară era tare frumos.
Nu avea cine să simtă
foiala veselă a frunzelor verzi,
taina câmpurilor cu iarbă înaltă
și soarele încins,
pentru că eu te iubeam!

Au trecut anii...
Te văd mai tristă și cu ochii plânși.
Am vrut să-ți dau...
dar n-ai vrut să primești.
Acum florile-amintirii se aștern
peste mormintele iubirii noastre,
pe veci.

Noaptea s-a lăsat peste noi
și așteptăm dormind,
îmbrățișarea valurilor reci
ale dimineții sfârșitului.

“Ia seama, femeie, te iubesc infernal
te doresc cum călugărul ivirile sfinte
dar atenție, principesă de stal,
ia aminte
nu-mi cere supunere oarbă și nici
nu-ți fă giuvaier la deșt înainte
nici-un ham n-a-ncăput pe creștetul meu
ia aminte
tu, care gemi în fierbinți zvârcoliri
și-apoi blândă rămâi, nefiresc de cuminte
îți aparțin că vreau eu,
ia aminte
un miliard de comori am în inima mea
“la început a fost cuvântul”-
eu sunt miliardar de cuvinte
pot să-ți dăruiesc cea mai înaltă statuie de aur
dar nici un gram din metalul libertății mele
ia aminte!”

L.A

Votes

Dan Herciu

cea mai tristă femeie din lume
a fost arestată aseară
pentru
port ilegal de sentimente contondente
cu teamă
celelalte femei au format un zâmbet uriaș
și au pornit în marșuri
la shopping
mai mari lumii s-au întâlnit de urgență
și au declarat oficial
sfârșitul cr

Plâns

Ioan Gligor Stopiță

Plânge satu-n mine ghemuit în suflet,
La vămi străine visul mi-e beteag,
Durerea-mi ne-nteruptă din amăgitu-mi umblet
Prin lumi de domni mă face-un trist pribeag

Plânge țara-n mine ghemuită-n sânge,
Văpaie ne-nteruptă mi-e setea de dreptate,
Visele-mi sunt țândări, neantul mă linge,
Degeaba sap fântâni adânci cu maluri sparte

Plânge-un neam în mine, mă face să zbier
Când la poarta-nchisă a speranței cad,
Deschid cu gândul teafăr o fereastră-n cer
Să pot închide, poate, ușa unui iad...

Până ce gând de pâine iar o să ridice,
Din glia țării, scânteia de jertfă și luptă
Și-o respirare adâncă și galbenă de spice,
Durere mea va fi văpaie ne-nteruptă!...

despărțire
de Iv cel naiv

Maria Brumar

mai lasă-mă să-mbrățișez
o dată parpalacu-ți frez
puțin uzat
de gri pătat
și du-te, fără de regret
și fără frică – nu-s atlet
mai uită-te o dată prin sertare
să nu uiți pata de culoare
pe care ai adus-o-n viață.
ascultă-ți inima de gheață
și du-te. ai poposit destul
până și eu de mine sînt sătul
păstrează pozele cu mine pe un hard extern
și uită-te la el, cum praf și scame se aștern.
te rog eu, nu mai pomeni deloc
de munții ce-i mutam din loc
ia-ți și țigările, și cana de cafea
și du-te, tinerețea mea

CURĂȚENIE ÎN AGNITA

Mai întâi a fost o constatare lansată de un agnițean pe facebook, care a observat că orașul lui este plin de hârtii, peturi, pungii și alte mizerii, rod al lipsei de civilizație dovedit de majoritatea locuitorilor. Constatarea a stârnit foarte multe discuții de genul „radio șant” prin care agnițenii de acasă și din alte părți au profitat de ocazie pentru a-și da cu părerea. Pentru cei mai mulți vina aparține edililor locali care n-au instalat destule coșuri de gunoi și nu-i pun pe beneficiarii de ajutor social să facă curățenie. Alții, mai puțini, au luat constatarea ca pe o provocare și

au apelat la colegii și la elevii și acțiunea a avut succes. Au participat 82 de elevi conduși de 7 profesori de la Gimnaziul GD Teutsch și un voluntar. S-a făcut curățenie pe trotuare de la FIPA până la IMIX, prin parcul Steinburg și împrejurimi, și pe Hârtibaci de la podul din piață până la cel de la abator și s-au colectat 75 de saci cu mizerii aruncate de „onorabilii orășeni”.

Rezultatul principal nu-l reprezintă adunarea mizeriilor cât actul civic al dascălilor participanți și mai ales al elevilor care au dat dovadă de simț civic, arătând că „tineretul din ziua de azi” e mai bine educat decât „tineretul de altădată.”

I. Bârsan

8 marie, Ziua femeilor

De câțiva ani buni a devenit un obicei frumos ca de 8 martie toate cele 160 de femei din cadrul Asociației „Casa Seniorilor” din Agnita să fie sărbătorite într-un cadru festiv, fiecare dintre doamne primind flori, măștișoare, etc.

Fiind membru fondator, am primit sarcina de a rosti câteva cuvinte de suflet amintind ce a însemnat pentru fiecare MAMA printr-o schemă foarte simplă: 8 Martie = flori = gingășie = mama.

Gingășia florilor, a mamei, ne strecoară în suflet bucuria și în ochii noștri iubirea față de mama care ne-a adus pe lume. Cu emoție în glas am amintit că purtăm cu toții o părțică din mama. Mamelor noastre le datorăm ceea ce avem și ceea ce suntem azi.

M-am adresat apoi direct doamnelor sărbătorite – azi mame și bunici – să-și privească pentru o clipă copiii cu ochii minții, să-i asculte cu mândrie, ca apoi să spună: Acela e copilul meu!

În încheiere le-am adresat sărbătoritelor urarea de a fi fericite, de a avea parte de multe bucurii și de multă sănătate, iar parfumul florilor de primăvară să le învăluie ființa și culorile să le încânte privirea, precum și tradiționalul „La mulți ani!”

A urmat un program artistic de muzică populară pregătit de prof. Doina Părău, apreciat și răsplătit prin aplauze puternice și binemeritate.

După servirea mesei festive s-a dat startul la dans. Totul a fost minunat, antrenant și cu multă veselie, sărbătoritele uitând pentru câteva ore bune de grijile vieții de zi cu zi.

Organizatorii evenimentului au fost membrii fondatori ai Asociației „Casa Seniorilor” Agnita ajutați de responsabili de grupe care au asigurat cu dăruire reușita acestei acțiuni. Cu această ocazie nu i-am uitat nici pe cei 40 de pacienți de la UAMS Agnita pe care i-am vizitat împreună cu grupa de femei din Ruja și cu Părintele Proropop Mihai Naicu. Le-am dăruit măștișoare, șosete împletite de mâinile harnice ale femeilor din Ruja, lichiuri și sucuri și le-am urat multă sănătate. Oamenii au fost foarte încântați de vizita noastră și ne-au mulțumit.

Stelian Naicu

Senior financiar al Asociației „Casa Seniorilor” Agnita

COLEGIUL DE REDACȚIE AGNITA

Colectiv de redacție:

Ilarion Bârsan, Mircea Drăgan,
Bogdan Albu, Marius Halmaghi, Cătălin Varga,
Ioan Vulcan-Agnițeanu

Tipar: Tipo Trib Sibiu
EDITURA ETAPE SIBIU
ISSN 2066-8708

Str. P-ța. Republicii nr. 19

Tel.: 0736 621 035

e-mail: barsan.avh@gmail.com
orele 8⁰⁰ - 15⁰⁰